

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 2/2022-20

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša a zo sudcov Libora Duľu (sudca spravodajca) a Miroslava Duriša v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] proti rozsudku Okresného súdu Nitra č. k. 3 Tk 1/2018 zo 17. júla 2018 a uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 4 Tdo 82/2020 z 1. apríla 2021 takto

r o z h o d o l :

1. Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**
2. Žiadosti sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu **n e v y h o v u j e .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa, skutkový stav veci a argumentácia sťažovateľa

1. Ústavnému súdu bola 16. júna 2021 doručená ústavná sťažnosť sťažovateľa vo veci namietaného porušenia základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1 a 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 ústavy, práva na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) a ods. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva na obhajobu podľa čl. 6 ods. 3 písm. b) a c) dohovoru rozsudkom Okresného súdu Nitra (ďalej len „okresný súd“) č. k. 3 Tk 1/2018 zo 17. júla 2018 (ďalej len „napadnutý rozsudok okresného súdu“) a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) č. k. 4 Tdo 82/2020 z 1. apríla 2021 (ďalej len „napadnuté uznesenie najvyššieho súdu“).

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol napadnutým rozsudkom okresného súdu po vyhlásení viny podľa § 257 ods. 1 písm. b) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) uznaný vinným z obzvlášť závažného zločinu vraždy podľa § 145 ods. 1, ods. 2 písm. c) s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c) zákona

č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení účinnom v čase skutku (ďalej len „Trestný zákon“), za čo mu bol uložený trest odňatia slobody v trvaní 13 rokov so zaradením do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia. Najvyšší súd napadnutým uznesením odmietol podľa § 382 písm. d) Trestného poriadku sťažovateľom podané dovolanie z dôvodu nesplnenia podmienky uvedenej v § 372 ods. 1 Trestného poriadku spočívajúcej vo využití riadneho opravného prostriedku, ktorý sťažovateľ nepodal.

3. Sťažovateľ v podanej ústavnej sťažnosti poukázal na podľa jeho názoru zásadné pochybenie v prípravnom konaní, keď mu orgány činné v trestnom konaní bezprostredne po vznesení obvinenia nezabezpečili obhajcu, v dôsledku čoho tak boli jeho výsluchy ako obvineného z trestného činu vykonané 22. januára 2018 a 23. januára 2018 pred vyšetrovateľom a pred sudcom pre prípravné konanie bez prítomnosti obhajcu, čím malo dôjsť k zásadnému porušeniu jeho práva na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 ústavy a podľa čl. 6 ods. 3 písm. b) a c) dohovoru, keďže v jeho prípade išlo o povinnú obhajobu. Tento nedostatok nebolo možné podľa názoru sťažovateľa zhojiť ani jeho súhlasom o vykonaní výsluchu bez účasti obhajcu a navyše z dôvodu možnej zmeny právnej kvalifikácie skutku zo zločinu zabitia podľa § 147 Trestného zákona na obzvlášť závažný zločin vraždy podľa § 145 Trestného zákona mali orgány činné v trestnom konaní túto situáciu „predvídať“ a o to viac pristúpiť k zabezpečeniu obhajcu minimálne od času, keď mu bolo vznesené obvinenie, alebo od času jeho zadržania. Z dôvodu vypočutia jeho osoby ako obvineného 22. a 23. januára 2018 pred vyšetrovateľom a sudcom pre prípravné konanie bez prítomnosti obhajcu došlo/malo dôjsť k porušeniu podmienok povinnej obhajoby, a tým aj k zásadnému porušeniu jeho základného práva na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 3 písm. b) a c) dohovoru. Sudca pre prípravné konanie okresného súdu pristúpil k ustanoveniu obhajcu v jeho prípade svojím opatrením č. k. 4 Tp 13/2018 z 25. januára 2021 až po tom, čo bol vzatý do väzby.

4. K porušeniu základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1 a 3 ústavy a práva na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) dohovoru malo dôjsť okrem už uvedeného aj tým, že sťažovateľ bol odovzdaný sudcovi pre prípravné konanie nie do 48 hodín od svojho zadržania, ale až do 60 hodín od svojho zadržania.

5. V petite podanej ústavnej sťažnosti sťažovateľ ústavnému súdu navrhol, aby vydal tento nálež:

„I. Rozsudkom Okresného súdu v Nitre, zo dňa 17.07.2018, sp. zn. 3Tk/1/2018 a Uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 16.03.2021, sp. zn. 4Tdo 82/2020 bolo porušené sťažovateľovi [REDAKOVANÉ]... práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1, ods. 3 písm. b), písm. c) Európskeho dohovoru o ľudských právach a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky.

II. Rozsudkom Okresného súdu v Nitre, zo dňa 17.07.2018, sp. zn. 3Tk/1/2018 a Uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 16.03.2021 sp. zn. 4 Tdo 82/2020 bolo porušené sťažovateľovi [REDAKOVANÉ]... právo na osobnú slobodu podľa čl. 5 ods. 1 písm. c), ods. 3 Európskeho dohovoru o ľudských právach a čl. 17 ods. 1, ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky.

III. Podľa § 133 ods. 2 Zákona o ústavnom súde Slovenskej republiky Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje rozsudok Okresného súdu v Nitre zo dňa 17.07.2018 sp. zn. 3Tk/1/2018 a zrušuje uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 16.03.2021 sp. zn. 4Tdo 82/2020.

IV. Podľa § 133 ods. 3 Zákona o ústavnom súde Slovenskej republiky Ústavný súd Slovenskej republiky prikazuje Okresného súdu v Nitre a prikazuje Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky, aby obnovili stav pred porušením základných práv a slobôd [REDAKOVANÉ]...

V. Podľa § 133 ods. 3 písm. c) Zákona o ústavnom súde Slovenskej republiky Ústavný súd Slovenskej republiky priznáva sťažovateľovi [REDAKOVANÉ]... primerané finančné zadostučinenie v celkovej výške 20.000 eur...“

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Podstatou ústavnej sťažnosti je sťažovateľom namietané porušenie práv oboma napadnutými rozhodnutiami v dôsledku chybného postupu predchádzajúceho napadnutému rozsudku okresného súdu, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v časti týkajúcej sa práva na obhajobu podľa čl. 6 ods. 3 písm. b) a c) dohovoru a podľa čl. 50 ods. 3 ústavy vykonaním výsluchov jeho osoby v procesnom postavení obvineného za súčasného splnenia podmienok povinnej obhajoby bez prítomnosti obhajcu 22. a 23. januára 2018. Týmto postupom malo dôjsť aj k porušeniu jeho základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1, 3 ústavy a práva na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 1 písm. c), ods. 3 dohovoru. V dôsledku predostretého pochybenia sťažovateľ žiada o zrušenie napadnutého rozsudku okresného súdu a napadnutého uznesenia najvyššieho súdu a vrátenie veci na ďalšie konanie a jeho prepustenie z výkonu trestu, avšak bez jeho vzatia do väzby.

7. Ústavný súd v súlade s § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť, pričom posudzoval, či jej prijatiu na ďalšie konanie nebránia dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

II.1. K namietanému porušeniu sťažovateľom označených práv napadnutým uznesením najvyššieho súdu:

8. Článok 6 ods. 1 dohovoru každému zaručuje právo podať žalobu o uplatnenie svojich občianskych práv a záväzkov na súde a pod tento článok spadá aj právomoc súdov rozhodnúť o oprávnenosti trestného obvinenia proti konkrétnej osobe. Takto interpretovaný článok zahŕňa právo na súd, do ktorého patrí právo na prístup k súdu. V tomto smere toto ustanovenie zakotvuje „právo na súd“, ktorého je právo na prístup k súdu (teda právo zahájiť konanie pred súdom) len jedným z jeho aspektov (Golder proti Spojenému kráľovstvu). K nemu sa pridávajú záruky ustanovené čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o organizáciu a zloženie súdu a vedenie konania. To všetko v súhrne zakladá právo na spravodlivé prerokovanie veci (rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva z 21. 2. 1975, séria A, č. 18, s. 18, bod 36). Právo na spravodlivé prerokovanie veci zahŕňa v sebe princíp rovnosti zbraní, princíp kontradiktórnosti konania, právo byť prítomný na pojednávaní, právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia a iné požiadavky spravodlivého procesu (III. ÚS 199/08).

9. Ústavný súd konštantne judikuje, že súčasťou obsahu práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04). Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli do takej miery zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, že by zásadne popreli účel a význam zákonného predpisu (I. ÚS 13/00, I. ÚS 115/02, I. ÚS 139/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06, I. ÚS 382/06, I. ÚS 88/07).

10. Súčasťou rozhodovacej praxe ústavného súdu je aj právny názor, podľa ktorého ústavný súd uprednostňuje materiálne poňatie právneho štátu, ktoré spočíva okrem iného na interpretácii právnych predpisov z hľadiska ich účelu a zmyslu, pričom pri riešení (rozhodovaní) konkrétnych prípadov sa nesmie opomínať, že prijaté riešenie (rozhodnutie) musí byť akceptovateľné aj z hľadiska všeobecne ponímanej spravodlivosti. Medzi prioritné úlohy ústavného súdu nepatrí kontrola rozhodnutí všeobecných súdov z hľadiska zákonnosti a správnosti ich postupov, ale posudzovanie konformity týchto postupov s ústavou, prípadne medzinárodnou zmluvou ratifikovanou a vyhlásenou spôsobom ustanoveným zákonom. Kritériom rozhodovania ústavného súdu je teda najmä intenzita, akou malo byť zasiahnuté do ústavou alebo medzinárodnou zmluvou zaručených základných práv alebo slobôd, a v spojitosti s tým zistenie, že v okolnostiach daného prípadu ide o zásah, ktorý zjavne viedol k obmedzeniu, resp. odopretiu základných práv alebo slobôd sťažovateľa.

11. S ohľadom na prezentované interpretačné východiská ústavný súd uvádza, že napadnuté uznesenie najvyššieho súdu je výsledkovo správne, avšak pri označení dôvodu odmietnutia dovolania formálne nepresné bez vplyvu na podstatu odmietnutia dovolania bez jeho vecného prieskumu. Sťažovateľom podané dovolanie nemalo byť odmietnuté podľa § 382 písm. d) Trestného poriadku, teda z dôvodu nesplnenia podmienok podľa § 372 Trestného poriadku (sťažovateľ nepodal proti napadnutému rozsudku okresného súdu odvolanie), ale (vzhľadom na to, že obsahovo smeruje proti samotnému odsúdeniu, teda uznaniu viny sťažovateľa) podľa § 382 písm. b) Trestného poriadku. Procesne príliehavým dôvodom teda je, že sťažovateľ nebol osobou oprávnenou podať dovolanie podľa § 257 ods. 5 v spojení s § 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku, keďže rozsudok okresného súdu nie je rozhodnutím súdu druhého stupňa (návetie naostatok označeného ustanovenia). Sťažovateľ mohol v zmysle § 369 ods. 1 Trestného poriadku podať proti napadnutému rozsudku okresného súdu v časti výroku o vine len podnet na podanie dovolania ministrovi spravodlivosti Slovenskej republiky (pozri Zbierku stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky 1/2017 a uznesenie najvyššieho súdu č. k. 6 Tdo 3/2016 zo 14. apríla 2016 pod č. 12 zbierky, uznesenie ústavného súdu o odmietnutí ústavnej sťažnosti č. k. I. ÚS 159/2018 zo 16. mája 2018 vo vzťahu k uzneseniu najvyššieho súdu č. k. 2 Tdo 6/2017 z 27. februára 2017). Ak obvinený (obžalovaný) využije postup podľa § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku, je oprávnený sám podať proti rozsudku súdu prvého stupňa odvolanie a v nadväznosti na výsledok odvolacieho konania prípadne aj dovolanie len proti výrokom o treste, o náhrade škody a o ochrannom opatrení, nie však proti výroku o vine (uznesenia najvyššieho súdu

č. k. 3 Tdo 16/2017 zo 17. januára 2018 a č. k. 5 Tdo 6/2018 z 12. júla 2018, nálezy ústavného súdu č. k. III. ÚS 347/2018 z 13. novembra 2018 a č. k. II. ÚS 143/2020 zo 7. júla 2020). Sťažovateľ tak mohol proti napadnutému rozsudku okresného súdu vo vzťahu k výroku o vine, ktorý primárne atakuje, podať len ústavnú sťažnosť (pozri nasledujúcu časť tohto odôvodnenia).

12. Napadnuté uznesenie najvyššieho súdu je teda z dôvodu odmietnutia sťažovateľom podaného dovolania podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku len formálne nesprávne (zodpovedajúce situácii napadnutia dovolaním výlučne výroku o treste), keďže najvyšší súd mal odmietnuť dovolanie podľa § 382 písm. b) Trestného poriadku ako podané neoprávnenou osobou, avšak rovnako bez vecného prieskumu (sťažovateľ nebol priamo zo zákona osobou oprávnenou na podanie dovolania). Z hľadiska materiálnej interpretácie práva na spravodlivé súdne konanie v ponímaní ústavy a dohovoru teda k porušeniu tohto práva nedošlo, pretože najvyšším súdom zvolený nesprávny dôvod odmietnutia dovolania privodil pre sťažovateľa kvalitatívne rovnaký výsledok konania, k akému by viedol postup bez popísanej aplikačnej chyby. Medzi prioritné úlohy ústavného súdu nepatrí kontrola rozhodnutí všeobecných súdov z hľadiska zákonnosti a správnosti ich postupov, ale posudzovanie konformity týchto postupov s ústavou, prípadne medzinárodnou zmluvou ratifikovanou a vyhlásenou spôsobom ustanoveným zákonom. Vzhľadom na to, že ústavný súd v dotknutej situácii nezistil porušenie základného práva na spravodlivé súdne konanie v jeho výslednom efekte, nemohlo napadnutým uznesením najvyššieho súdu dôjsť ani k porušeniu práva na obhajobu podľa čl. 6 ods. 3 písm. b) a c) dohovoru a podľa čl. 50 ods. 3 ústavy. Sťažovateľom označené základné právo na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1, 3 ústavy a právo na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 1 písm. c), ods. 3 dohovoru nemajú s postupom a napadnutým uznesením najvyššieho súdu vecnú súvislosť. Treba dodať, že akýkoľvek prieskum postupu v konaní predchádzajúcom odsudzujúcemu rozsudku by bol možný len pri splnení zákonných procesných podmienok, inak je, naopak, vylúčený.

13. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu verejnej moci (súdu) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú možno preto považovať sťažnosť, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie.

14. Vzhľadom na uvedené ústavný súd odmieta sťažovateľom podanú ústavnú sťažnosť v tejto jej časti z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

II.2. K namietanému porušeniu sťažovateľom označených práv napadnutým rozsudkom okresného súdu:

15. Podľa § 124 zákona o ústavnom súde ústavnú sťažnosť možno podať do dvoch mesiacov od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Ak rozhodnutie nadobúda právoplatnosť vyhlásením alebo oznámením a ak sa podľa osobitných predpisov zároveň doručuje jeho písomné vyhotovenie, začína lehota plynúť dňom doručenia tohto písomného vyhotovenia sťažovateľovi; ak sa rozhodnutie doručuje len jeho zástupcovi, začína lehota plynúť dňom doručenia písomného vyhotovenia

tohto rozhodnutia tomuto zástupcovi. Ak bol vo veci podaný mimoriadny opravný prostriedok, lehota na podanie ústavnej sťažnosti vo vzťahu k rozhodnutiu, ktoré bolo mimoriadnym opravným prostriedkom napadnuté, začína plynúť od doručenia rozhodnutia o mimoriadnom opravnom prostriedku.

16. V nadväznosti na citované ustanovenie zákona o ústavnom súde ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej jednou zo základných podmienok prijatia ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 124 zákona o ústavnom súde. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako podanej oneskorene [§ 56 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde]. V prípade podania ústavnej sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť (IV. ÚS 14/03, II. ÚS 695/2014, III. ÚS 175/2020).

17. Z hľadiska naplnenia § 124 zákona o ústavnom súde je sťažovateľom podaná ústavná sťažnosť proti napadnutému rozsudku okresného súdu podaná dávno po uplynutí zákonnej dvojmesačnej lehoty podľa prvej vety označeného ustanovenia a podanie dovolania v prípade vylúčenia takej možnosti zo zákona nemôže znamenať posúdenie ústavnej sťažnosti ako podanej včas v zmysle § 124 poslednej vety zákona o ústavnom súde. Nadväzujúc na záver bodu 11 tohto odôvodnenia, ak sťažovateľ mienil vo vzťahu k podstate svojho odsúdenia (výroku o vine) podať ústavnú sťažnosť (ako to urobil až teraz), mal postupovať jej podaním priamo proti rozsudku okresného súdu do 2 mesiacov po jeho doručení, nie až po neúspešnom podaní dovolania, z ktorého podania bol priamo zo zákona vylúčený. Uvedené platí o to viac v situácii, keď obvinený podal dovolanie v nesúlade s § 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku proti inému rozhodnutiu ako rozhodnutiu súdu druhého stupňa (m. m. II. ÚS 198/2020).

18. Ústavný súd pri svojej rozhodovacej činnosti opakovane vyslovil právny názor, že sťažnosť podľa čl. 127 ústavy nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany základných práv alebo slobôd (I. ÚS 33/02, II. ÚS 29/02, III. ÚS 55/02, III. ÚS 108/02, IV. ÚS 158/04, I. ÚS 109/06, III. ÚS 175/2020).

19. Keďže zmeškanie lehoty na podanie ústavnej sťažnosti nemožno odpustiť a sťažovateľovi táto lehota uplynula ešte pred podaním jeho ústavnej sťažnosti, ústavný súd túto sťažnosť odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde z dôvodu jej oneskoreného podania.

III.

Žiadosť o ustanovenie právneho zástupcu

20. Podľa § 43 ods. 3 zákona o ústavnom súde k návrhu na začatie konania podanému navrhovateľom, ktorý musí byť v celom konaní zastúpený advokátom, musí byť pripojené plnomocenstvo na zastupovanie navrhovateľa advokátom. V plnomocenstve sa musí výslovne uviesť, že navrhovateľ udeľuje zvolenému advokátovi splnomocnenie na zastupovanie pred ústavným súdom.

21. Podľa § 37 zákona o ústavnom súde navrhovateľovi, ktorý požiada o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom, ústavný súd môže ustanoviť právneho zástupcu, ak to odôvodňujú majetkové pomery navrhovateľa a nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti.

22. Vo vzťahu k žiadosti sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu ústavný súd uvádza, že takýmto žiadostiam vyhovie v prípade súčasného (kumulatívneho) splnenia podmienok vyplývajúcich z § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde a jeho ustálenej doterajšej judikatúry v tejto oblasti, t. j. 1. ak ustanovenie právneho zástupcu odôvodňujú majetkové pomery navrhovateľa (ak vzhľadom na svoje majetkové pomery nedisponuje dostatočnými zdrojmi na úhradu trov právneho zastúpenia) a 2. ak zároveň nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti.

23. Z dôvodu odmietnutia sťažovateľom podanej ústavnej sťažnosti v celom jej rozsahu nie je splnená druhá podmienka pre postup ústavného súdu podľa § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde, a to tá, že v právnej veci sťažovateľa nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti. Z častí II.1 a II.2 tohto odôvodnenia je zrejme, že ustanovenie právneho zástupcu by na negatívnom rozhodnutí o ústavnej sťažnosti nemohlo nič zmeniť. V dôsledku tohto záveru ústavný súd ani nepristúpil k preverovaniu majetkových pomerov sťažovateľa a sťažovateľovej žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom nevyhovel. Tým je zároveň subsidiárne vo vzťahu k výroku I uznesenia daný aj dôvod na odmietnutie sťažovateľom podanej ústavnej sťažnosti podľa § 56 ods. 2 písm. b) zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. januára 2022

Ladislav Duditš
predseda senátu